

Arrest

nr. 302 869 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 4 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 3 december 2020 binnenkwam, diende op 4 december 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 24 oktober 2020 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Roemenië (Eurodac). Op 19 februari 2021 kreeg verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het Belgische grondgebied te verlaten daar Roemenië verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 4 september 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 september 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 04/12/2020

U had op 10 februari 2022 van 09u40 tot 13u15 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Uw advocaat Meester Mbarushimana loco Meester Massin was aanwezig op uw onderhoud vanaf 09u56 en u werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

Op 3 april 2023 had u van 08u45 tot 11u50 een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uw advocaat Meester Bangagatare loco Meester Massin was aanwezig op uw onderhoud en u werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent éénendertig jaar en geboren in het subdorp Tajik van het dorp Barbehar, gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. Uw vrouw en vier kinderen verblijven bij uw schoonvader in Susadkhan in het district Khogyani. Uw ouders verblijven nog in Afghanistan, vermoedelijk bij één van uw ooms van moederzijde in Omarkhel, zijnde een subdorp van Behar. Uw broer E. verliet Afghanistan tegelijkertijd als u en hij verblijft momenteel in Servië. Met uw broer B. heeft u al ongeveer een jaar geen contact meer kunnen leggen waardoor u vermoedt dat hij ook naar Europa vertrok. Uw derde broer Bi. werd gedood. U heeft daarnaast nog drie zussen.

U woonde steeds in uw dorp Barbehar. Op 21 mei 2011 begon u voor het Amerikaans leger te werken als tolk op de luchthaven van Kandahar en in de provincie Zabul. In maart 2012 ontving u een telefonische waarschuwing van de taliban. Ze vroegen u om uw werk voor de buitenlanders stop te zetten, maar u nam het niet serieus en bleef verder werken voor de Amerikanen. Uw contract als tolk voor het Amerikaans leger liep af op 31 augustus 2012 en u solliciteerde bij de Britten om in Helmand uw werk als tolk voor hen verder te zetten. De Britten zeiden dat ze u op stand-by zouden zetten omdat er minder werk was. U besloot samen met uw familie echter dat u uw werk als tolk beter stopzette en dat u terug zou gaan studeren. U keerde terug naar uw geboorteregio en pendelde over en weer naar de universiteit in Jalalabad waar u in 2017 uw diploma in business administration behaalde.

U werkte vervolgens wat in de landbouw in uw regio, maar ook voor een privébedrijf, Bakhtar, in Jalalabad. U bleef telkens pendelen tussen Jalalabad en uw huis in Khogyani. In januari 2019 kreeg u een dreigbrief van de taliban die aan uw voordeur werd geplakt. In deze brief stond dat u en uw broers spionnen waren voor de buitenlanders aangezien jullie voor buitenlanders werkten. De taliban wilden dat jullie die activiteiten voor de buitenlanders stopzetten. De taliban vermeldde in de brief ook dat jullie met hen moesten meewerken en hen bijtreden om tegen de overheid te strijden.

Op 16 mei 2019 was u samen met uw neef S. en uw twee broers E. en B. op familiebezoek geweest in Lokarkhel. Onderweg terug naar huis werd in de regio Khwaraan jullie wagen onder vuur genomen. U en uw broer E. konden uit de wagen springen en ontkomen. Jullie liepen snel weg en zochten jullie toevlucht in een huis in Kochiano Kalay waar jullie om hulp vroegen. In de late avond keerden u en E. terug naar jullie ouderlijke huis. Thuis aangekomen zagen jullie de gedode lichamen van jullie broer Bi. en neef S. De volgende ochtend werden Bi. en S. begraven. De dag nadien, op 18 mei 2019, werd er een tweede brief van de taliban aan de voordeur van uw huis opgehangen. De taliban schreven erin dat ze u opnieuw zullen aanvallen aangezien u hun orders niet volgde. U moest uw werk opzeggen en werd weer beschuldigd van spionage voor de buitenlanders. De taliban lieten u weten dat ze u overal in Afghanistan zouden vinden en trachten te doden.

Dezelfde dag nog verliet u Afghanistan samen met uw vrouw en drie kinderen. Na een paar maanden in Iran te hebben verbleven werd uw vrouw die toen zwanger was gearresteerd en samen met jullie kinderen teruggestuurd naar Afghanistan. U belde uw schoonvader op en hij pikte uw vrouw en kinderen op aan de grens en nam ze mee naar zijn dorp Susadkhan in Khogyani. Na een reis van ongeveer één jaar en zeven maanden kwam u in België aan op 3 december 2020 en de volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Op 8 maart 2022 bezorgt u opmerkingen over de notities van het eerste persoonlijk onderhoud aan het CGVS.

Ongeveer vijf à zes maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 3 april 2023 voerden de taliban een huiszoeking uit bij uw schoonouders waarbij ze u vroegen waar u was. Uw schoonouders en kinderen antwoorden dat u reeds twee jaar geleden naar Europa vertrok.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: twaalf foto's van u tijdens uw werk als tolk voor het Amerikaans leger en van familieleden; uw school- en opleidingsdocumenten; vier attesten

van uw werk voor het Amerikaans leger; twee dreigbrieven van de taliban en een bevestigingsbrief van de dorpsouderen; een ziekenhuisattest betreffende uw overleden broer Bi.; uw taskara, die van uw neef S. en van uw vader; een bevestigingsattest van uw adres in Afghanistan; het Facebookprofiel van uw broer Bi.; twee video's van een begrafenisceremonie; drie van uw werkcontracten bij Bakhtar; en een envelop.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van uw verklaringen dient te worden geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aangetoond heeft. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 10/02/2022, hierna CGVS1, p.14-15). Verschillende inconsistenties en andere opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw verzoekmotieven geloof kan worden gehecht.

Op de eerste plaats moet uw gedrag en dat van uw familie tegen het licht worden gehouden. Zo geeft u aan dat u de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus nam en naar aanleiding ervan dus ook geen veiligheidsmaatregelen te hebben genomen (CGVS1 p.11,14; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03/04/2023, hierna CGVS2, p.12). Het was pas na de aanval op u, uw broers en neef dat u de bedreigingen van de taliban ernstig nam (CGVS1 p.11; CGVS2 p.12). Dit is echter erg bevreemdend daar u reeds in 2012 telefonisch bedreigd werd door de taliban en er dus een persoonlijk aan u gerichte eerste dreigbrief aan uw huis werd afgeleverd (CGVS1 p.6,10,12,14). U werd in deze telefoontjes en eerste brief beschuldigd van spionage en samenwerking met de ongelovige buitenlanders, hetgeen inderdaad voordien het geval was (CGVS1 p.10; zie ingediende documenten nrs 1,3-4). Evenmin nam u de telefonische bedreigingen in 2012 serieus. U dacht dat er iemand van het dorp u wou pesten (CGVS1 p. 11). Dit is eveneens merkwaardig gezien de situatie. Bovendien wist heel uw dorp van uw vroegere activiteiten voor de buitenlanders, was de veiligheidssituatie in uw dorp zeer slecht en werden anderen door de taliban tevens bedreigd per brief en velen gedood tot het punt dat er een weerstandsgroep tegen de taliban werd opgericht, maar desondanks hadden de taliban hun aanwezigheid en toegang tot uw dorp en huis (CGVS1 p.11,15,17; CGVS2 p.9-10). In die zin is het niet aannemelijk dat u de eerste dreigbrief niet ernstig zou nemen en er niet naar zou handelen. Hierbij aansluitend mag het ook vreemd heten dat u de ochtend na de aanslag waarbij uw broer en neef werden gedood, en waarbij u ternauwernood aan de dood ontsnapte en onderdook, deelnam aan de begrafenisceremonie van uw broer en neef op enkele honderden meters van uw dorp (CGVS1 p.12; CGVS2 p.16). Op de begrafenis waren dorpsgenoten aanwezig en zagen u en uw naasten er blijkbaar geen graten in om u meteen in het openbaar te begeven ondanks de eerdere bedreigingen, de moordaanslag op u en uw familieleden, en de veiligheidssituatie in uw dorp (CGVS2 p.17). Deze gang van zaken is niet aannemelijk. In lijn met voorgaande valt uw houding op nog een ander punt op. Zo meldt u dat toen u zich met uw broer E. verschool in een huis te Kochiano Kalay de taliban niet bezig waren met huiszoekingen en jullie daarom tot 's avonds daar in dat huis bleven verscholen (CGVS2 p.15-16). Vervolgens is het dan ook opvallend dat jullie toch besloten om jullie schuilplek te verlaten en naar jullie dorp en huis terug te keren reeds diezelfde avond van de aanval (CGVS1 p.12-13; CGVS2 p.14-16). Uw redenering dat u zelfzeker was, uw broer op u vertrouwde, en jullie ondanks jullie angst geen andere keuze hadden en naar huis keerden via een andere route, kan niet overtuigen (CGVS2 p.15-16). Hetzelfde geldt voor uw uitleg dat jullie niet wisten dat uw broer en neef waren gestorven bij de aanval en dat jullie dachten alleen tot rust te kunnen komen bij jullie eigen familie (CGVS2 p.15). Immers was de veiligheidssituatie in uw dorp zeer slecht, hadden de taliban hun aanwezigheid in uw dorp, hebben ze velen kunnen doden, en ontving u eerder een dreigbrief aan uw huis waaruit blijkt dat de taliban u goed wisten wonen en dus te vinden (CGVS1 p.10-11,15; CGVS2 p.9-10). Rekening houdend met de wijze waarop jullie wagen eerder onder vuur werd genomen en u ook bijvoorbeeld bloed op uw kledij had, is het niet ondenkbaar dat er slachtoffers vielen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.13-14). U en uw broer moeten dit ongetwijfeld ook hebben ingezien. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze vaststellingen haalt u aan dat de taliban dachten dat jullie allen waren gestorven – hoewel u dacht dat iedereen de aanval had overleefd- en dat u ook niet dacht dat de taliban u zouden aanvallen toen u weer naar huis vertrok (CGVS2 p.16). Sterker nog u en E. dachten er zelfs niet aan dat de aanval door de taliban

gebeurde (CGVS2 p.16). Het was pas na de tweede brief twee dagen na de aanval dat jullie tot de conclusie kwamen dat de taliban u viseerden en wilden doen sterven, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.16). Deze argumentatie is vanzelfsprekend niet ernstig te noemen gezien u eerder reeds persoonlijk bedreigd werd, u en uw broer voor de buitenlanders hadden gewerkt en jullie net in een drieste moordaanslag waren betrokken geweest. U erkent zelf dat als iemand op voorhand weet dat er een gevaar is men niet noodzakelijk naar daar moet gaan (CGVS2 p.16). U moet ongetwijfeld samen met uw broer E. reeds destijds tot dezelfde conclusie zijn gekomen toen jullie zes uur waren ondergedoken na het ontsnappen aan de moordaanslag (CGVS2 p.16). Dat jullie geen andere keuze hadden dan terug te keren naar huis met alle risico's van dien heeft u bovendien niet kunnen aannemelijk maken daar u twee dagen later reeds uw dorp weer meteen kon verlaten richting Europa, u een oom heeft in Omarkhel waarbij uw ouders verblijven, en schoonouders die in Susadkhan nu voor uw vrouw en vier kinderen zorgen (CGVS1 p.6; CGVS2 p.3-4).

Uw houding en die van uw familie vertoont nog meer inconsistenties. Jullie hebben namelijk geen strategie overlegd of discussie gehouden over wat uw familie tegen de taliban ging zeggen na uw verdwijnen (CGVS1 p.15-16). Nochtans had u de eisen van de taliban niet ingewilligd daar u het land verliet. U gaf op uw eerste onderhoud tevens aan over geen informatie te beschikken of er na uw vertrek nog contact was tussen uw familie en de taliban en wat er verder nog is voorgevallen omdat u geen contact heeft (CGVS1 p.6,16). Hierin kan u echter niet worden gevolgd daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in contact was met uw vrouw en in eerste instantie ook met uw broer B. (CGVS1 p. 6, 7). Ook ten tijde van uw tweede onderhoud stelt u zo goed als geen contact te hebben gemaakt met uw ouders en broer B., die nochtans ook actief was geweest voor de buitenlanders net zoals u en nog jaren in Afghanistan bleef na uw vertrek (CGVS1 p.6-7; CGVS2 p.3-4,7). U wilt zelf namelijk geen contact en heeft er geen behoefte aan, zo zegt u (CGVS2 p.7). Dit weegt natuurlijk niet op tegen de vaststelling dat uw familie tevens werd gevisieerd in de dreigbrieven en B. zich in een gelijkaardige situatie als u bevond (zie ingediende documenten nr 4; CGVS1 p.6-7). Zo dient erop gewezen dat redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om u te informeren omtrent de evolutie van uw problemen in uw land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat u geen nood zou hebben aan contact met uw familie, is slechts een blote bewering die bovendien op zich geen verschoning vormt voor uw nalaten u omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. U had immers wel nog contact met uw schoonvader en vrouw (CGVS1 p. 7). Aansluitend hierbij is het tevens opmerkelijk dat u ook geen informatie heeft over wat er met jullie gronden gebeurde na uw vertrek daar er in de tweede brief kenbaar werd gemaakt dat niet alleen uw familie zal vermoord worden maar ook jullie velden en goederen zouden worden afgenomen als les voor andere moslims (zie ingediende documenten nr 4). Nochtans werkte u ook op deze grote gronden die tien à vijftien jerib (i.e. 20.000 - 30.000 m²) bestreken en op slechts honderd tot tweehonderd meter van uw huis lagen (CGVS1 p.9; CGVS2 p.7). Uw gebrek aan informatie is weer opvallend.

Bij het eerste persoonlijk onderhoud kon u niet vertellen of er nog contact was geweest tussen de taliban en uw familie. Bij uw tweede persoonlijk onderhoud weet u te vertellen dat de taliban zo'n vijf maanden eerder een huiszoeking uitvoerde bij uw schoonvader (CGVS2 p. 4). Op de eenvoudige vraag of u uw schoonouders, vrouw en kinderen hebt kunnen geruststellen nadat de taliban een huiszoeking deden en hen ondervroegen, antwoordt u bevreemdend dat u hen zei dat ze zich geen zorgen moeten maken om u, dat alles goed gaat en u hier in veiligheid en in goede gezondheid verkeert (CGVS2 p.5).

Verrast door uw antwoord wordt u de vraag nogmaals herhaald waarop u nu aangeeft dat het in Afghanistan de culturele gewoonte is dat vrouwen en kinderen niet naar buiten komen, dat er info werd gedeeld dat u mogelijk daar bij uw schoonouders verbleef en dat daarom de taliban de huiszoeking kwamen doen (CGVS2 p.5-6). Dergelijke antwoorden kunnen echter niet overtuigen, des te meer u aangaf net erg bezorgd te zijn over uw gezin en ze vanwege u een groot risico lopen (CGVS-Vragenlijst d.d. 23/08/2021 vraag 3.8; zie ingediende documenten nr 4). Het ontbreekt u ook aan enige informatie over hoe uw broers hun reis betaalden en of zij iets verkocht hebben om hun vertrek uit Afghanistan te financieren (CGVS2 p.6). Het mag onderhand duidelijk zijn dat uw desinteresse over de situatie en het lot van uw familie in Afghanistan en uw broers niet in overeenstemming valt te brengen met uw vrees voor vervolging.

Uw betrokkenheid wordt evenzeer gerelativeerd door de vaststelling dat u niet weet wie van de taliban de dreigbrieven aan uw adres ondertekende en u de namen ontgaan van de dorpsouders die de bevestigingsbrief van uw problemen opstelden ondanks dat deze namen eenvoudigweg op de documenten zijn af te lezen (CGVS2 p.12, zie ingediende documenten nr 4). De namen van twee dorpsouders, malik S. en malik O., die u wel vernoemt zijn trouwens niet op het desbetreffend document terug te vinden (CGVS2 p.12, zie ingediende documenten nr 4). Uw verweer dat u niet naar de brieven wil kijken en daarom niet weet welke namen er allemaal op vermeld staan, kan geen soelaas bieden (CGVS1 p.10). Er mag van u verwacht worden dat u de inhoud van de documenten, die de directe oorzaak van uw vlucht uit Afghanistan vormen en uw relaas zouden moeten ondersteunen, uitvoerig kan toelichten. Het feit dat u naliet om u terdege te

informereren, zelfs jaren na ontvangst van deze stukken, wijst wederom op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Het is niet enkel uw gedrag en dat van uw familie en uw desinteresse in uw eigen situatie die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Er kan ook niet worden voorbij gegaan aan uw voorstelling van de aanslag op u, uw broers en neef. U zegt dat ten oosten van uw dorp de andere dorpen Sur Dag, Ador en Kalakhel liggen (CGVS1 p.4). U, uw broers en neef gingen bij iemand op bezoek in de regio van Nukurkhel en werden op de terugweg ter hoogte van Khwaraan aangevallen, zo stellen u en de dorpsouderen (CGVS2 p.12,14; zie ingediende documenten nr 4). Na deze aanval liepen u en uw broer E. vijftien minuten tot in Kochiano Kalay een huis binnen om er onder te duiken (CGVS2 p.14-15). Uit de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Kochiano Kalay niet op de weg tussen uw dorp en Nukurkhel ligt en al zeker niet op vijftien minuten lopen van de plaats van de aanval, maar wel een heel stuk verder naar het oosten in het district Chaparhar (zie administratief dossier). Dit is een opmerkelijke vaststelling die uw relaas ondermijnt.

Uw ontbrekende kennis over bij wie u en E. zich gedurende zes uur konden verstoppen van de taliban en of jullie er te eten en te drinken kregen, samen met uw vage en weinig doorleefde verklaringen over deze tijd, doen het geloof in uw vluchtrelaas eveneens afnemen (CGVS2 p.14-15). Nochtans heeft deze familie destijds het leven van u en uw broer gered. U moet er nadien toch ongetwijfeld over hebben gereflecteerd en gesproken met uw broer E. die samen met u Afghanistan verliet en die u pas lange tijd nadien in Servië uit het oog verloor (CGVS1 p.7; verklaring DVZ vraag 37). Deze vaststellingen doen het geloof in uw verklaarde vluchtredenen verder afnemen.

Tot slot stelt de commissaris-generaal zich ook vragen bij de handelwijze van de taliban, zoals die door u wordt voorgesteld. U liep reeds sinds 2012 in het vizier van de taliban, die ook actief waren in uw dorp waar iedereen wist van uw werk voor de Amerikanen als tolk (CGVS1 p.12,15,17; CGVS2 p.10). In 2017 begon u vervolgens te werken bij het bedrijf Bakhtar. Bijgevolg is het opmerkelijk dat de taliban u pas in januari 2019 opnieuw viseerden omdat u volgens hen nog steeds een spion was en voor de buitenlanders werkte (CGVS1 p.10,17; CGVS2 p.11; zie ingediende documenten nr 4). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd heeft u er aanvankelijk ook geen idee van, maar stelt u nadien dat het was omwille van uw werk bij Bakhtar waardoor de taliban dachten dat u nog steeds voor de buitenlanders werkte (CGVS1 p.16-17). U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken waarom de taliban u precies omwille van uw werk bij dit bedrijf zouden geviseerd hebben. U weet het immers ook niet (CGVS1 p.11). Bakhtar was een Afghaans privébedrijf dat de netheid van enkel de stad Jalalabad mede organiseerde en u werkte er louter als geldcollecteur en boekhouder (CGVS1 p.8-9; CGVS2 p.9). Bovendien vermeldt u meerdere keren dat de taliban zelf spionnen hebben en hun eigen inlichtingen verzamelden (CGVS1 p. 15, 17; CGVS2 p. 4), dat ze dan niet zouden weten dat Bakhtar en gewoon Afghaans privébedrijf is, is niet aannemelijk. U beweert later dat Bakhtar toch niet de enige reden was waarom u in 2019 door de taliban werd geviseerd, maar dat het ook door uw vroeger werk als tolk voor de Amerikanen kwam (CGVS2 p.11). Echter zaten er vijf maanden tussen de brief in januari en hun aanval in mei 2019.

Na de tweede brief van 18 mei 2019 duurde het tot eind 2022 eer de taliban weer van zich lieten horen in hun zoektocht naar u om u te vermoorden of mee te nemen (CGVS2 p.4). Gezien uw bewering dat u als spion werd beschouwd door de taliban en uw werk geen geheim was voor de mensen in uw regio waar de taliban aanwezig was, is het vreemd dat ze telkens zo lang zouden wachten en niet sneller zouden handelen. U redeneert dat de taliban u en uw familie misschien al eerder probeerden aan te vallen of te doden, maar dat ze mogelijk geen optie of situatie daartoe vonden tot aan de eigenlijke aanval in mei 2019 (CGVS1 p.17). Misschien dachten de taliban toen u voor Bakhtar ging werken dat u weer werkte voor de buitenlanders, waardoor ze u een spion noemden, zo denkt u (CGVS1 p.17). U gaat er echter aan voorbij dat de taliban die reeds veel info over u bezaten zich toch zeer geduldig opstelden ten aanzien van iemand die van spionage tegen hen werd beschuldigd en sinds 2012 bij hen als dusdanig bekend stond. Op dezelfde lijn ligt de merkwaardige vaststelling dat de taliban u verwittigden doordat ze u tweemaal een brief stuurden ondanks dat ze u van spionage beschuldigden, u wilden vermoorden en u wisten wonen (CGVS1 p.14). Op die manier gaven de taliban u in feite telkens een waarschuwing waarna u kon anticiperen op eventuele problemen met de taliban en dus hun doel om u te viseren danig te hypothekeren. Uw verklaring dat u en uw familieleden niet zeker waren wie de aanval uitvoerde ondanks de eerdere bedreigingen van de taliban doet geen afbreuk aan het voorafgaande (CGVS1 p.14).

Het gegeven dat u tussen 21 mei 2011 en 31 augustus 2012 voor het Amerikaans leger actief was als tolk kan niet automatisch leiden tot een toekenning van een beschermingsstatus in uw hoofde (CGVS1 p.18). U heeft immers niet aannemelijk gemaakt in de zeven jaar na deze tewerkstelling in het vizier te hebben gelopen van de taliban, zoals eerder is gebleken. U bleef bovendien tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw regio wonen waar de taliban actief was, en dit dus zonder aangetoonde problemen (CGVS1 p.4,9,15; CGVS2 p.9-10).

Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met uitzondering van Roemenië (Verklaring DVZ, p.13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op <https://coi.easo.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar.

ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten.

De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst

terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging

vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19

pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan.

Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de

leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ingediende documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's samen met de foto's van uw familieleden, het bevestigingsattest van uw adres in Afghanistan, en de foto's en attesten van uw werk als tolk en bij Bakhtar, evenals uw school- en opleidingsdocumenten kunnen enkel dienen als bewijs van identiteit, nationaliteit, activiteiten en verblijf in Afghanistan. Voor het Facebookprofiel, het ziekenhuisattest en de begrafenisvideo's moet opgemerkt worden dat er op basis van deze stukken an sich onmogelijk een oorzakelijk verband of omstandigheid kan worden afgeleid. Dergelijke stukken hebben enkel en alleen het vermogen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, quod non in casu. Hetzelfde geldt voor de twee dreigbrieven van de taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden (zie administratief dossier). Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De envelop toont ten slotte enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd.

De opmerkingen op de notities van het eerste persoonlijk onderhoud betreffen een beperkt aantal correcties en verduidelijkingen en gaan niet over de kern van het relaas. Ze kunnen bovenstaande vaststelling inzake uw asielmotieven niet in positieve zin ombuigen. U heeft geen opmerkingen overgemaakt over de notities van het tweede persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus

verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een kennelijke beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- De zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker benadrukt aangaande de vluchtelingenstatus vooreerst dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Verzoeker beantwoordde de vragen zo goed als hij kon. Hij heeft ook een coherent relaas afgelegd over de problemen met de taliban, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen.

Verzoeker betoogt verder als volgt:

“4.1.1.1 Gedrag van de verzoeker en het gedrag van zijn familieleden

Verweerder vond het zeer merkwaardig dat verzoeker, ondanks de telefoontjes en de eerste brief waarin hij van collaboratie werd beschuldigd door de Taliban, de bedreigingen niet serieus had genomen en geen veiligheidsmaatregelen had genomen.

Verzoeker antwoordde dat hij dacht dat iemand uit het dorp hem probeerde te intimideren (notities CGVS I, p. 11). Hij wist niet wie de brief had geschreven. De verzoeker wist dat iemand hem probeerde bang te maken, maar dat er boven op de heuvel onder zijn huis een controlepost was die hem geruststelde. Waar hij zich bevond, konden de Taliban (of iemand anders) hem niet gemakkelijk komen zoeken.

Hoewel het gedrag van verzoeker als laks kon worden beschouwd, was het niettemin consistent en geloofwaardig. Indien verzoeker zijn land rechtstreeks was ontvlucht, zou hem zijn verweten dat hij was vertrokken zonder zelfs maar te weten wie de brieven had geschreven...

Verweerder benadrukte dat dit des te merkwaardiger was daar het hele dorp op de hoogte was van verzoekers activiteiten en dat andere dorpeelingen door de Taliban in brieven waren bedreigd alvorens te worden gedood. Zij hield vol dat de Taliban toegang hadden tot het dorp en het huis.

Verzoeker had net uitgelegd dat hij op een of andere manier werd beschermd door de controlepost, en het was niet zeker dat dit verband hield met de Taliban; niet alle bedreigingen waren van de Taliban afkomstig - hoewel in de meeste gevallen wel. Er zij op gewezen dat verweerder lijkt te hebben vastgesteld dat zich in verzoekers dorp soortgelijke gevallen hebben voorgedaan, hetgeen zijn verklaringen bevestigt en deze geloofwaardiger maakt.

Verzoeker en zijn broer hebben deelgenomen aan de begrafenisplechtigheid, hoewel deze de volgende dag plaatsvond op enkele honderden meters van het dorp. Opnieuw vond de verweerder dit gedrag verrassend, gezien de eerdere bedreigingen, de poging tot moord op de verzoeker en zijn familie en de veiligheidssituatie in zijn dorp.

Verzoeker verklaarde dat hij zich pas bij ontvangst van de tweede brief realiseerde dat deze van de Taliban afkomstig was. Aangezien er in de regio regelmatig schietpartijen en aanvallen op burgers en soldaten plaatsvinden, was het door de moordpoging onmogelijk om zeker te zijn van de identiteit van de dader van de eerdere bedreigingen. Zodra hij de tweede brief had ontvangen, heeft verzoeker Afghanistan echter verlaten met zijn vrouw en drie kinderen, wat getuigt van consequent gedrag. Verzoeker probeerde in zijn land te blijven, waar al zijn banden liggen, maar besefte dat de dreiging van de Taliban te groot was. Ten slotte had de begrafenis niet ver van het dorp (notities CGVS II, p. 16) en dus van een lokaal politiecontrolepunt plaatsgevonden (verzoeker had op deze voorzorgsmaatregel kunnen wijzen als verweerder hem op dit punt had geconfronteerd - quod non ondanks de twee persoonlijke onderhouden). Zij hadden dus voorzorgsmaatregelen genomen, althans geen onnodige risico's genomen. Er moet ook rekening worden gehouden met het belang van een begrafenisritueel voor bepaalde culturen (notities CGVS II, p. 16).

Bovendien achtte verweerster het veelbetekenend dat verzoeker en zijn broer op de avond van de aanval hadden besloten hun schuilplaats te verlaten en naar hun dorp terug te keren.

Verzoeker legde echter uit dat hij ondanks zijn angst en vrees geen andere keuze had dan naar zijn dorp terug te keren. Uit voorzorg hadden zij echter een andere route genomen (notities CGVS II, p. 16). Verweerder vond dit niet overtuigend, zonder uit te leggen waarom.

Verzoeker bevestigt wat hij zegt: ze verkeerden in een shocktoestand (wat verweerder lijkt te vergeten mee te nemen - ondanks het feit dat dit expliciet staat op p. 13 – notities CGVS I - in het bijzonder), en dachten niet lang na over al hun beslissingen. Ze waren aangevallen, hadden geen nieuws van hun geliefden en konden niet voor onbepaalde tijd blijven waar ze waren. Dus keerden ze logischerwijs terug naar hun enige bekende basis: het dorp. Als extra voorzorgsmaatregel konden ze tot vroeg in de avond blijven (notities CGVS I, p. 13).

Verweerder was ook van mening dat verzoeker niet overtuigend was toen hij verklaarde dat hij er niet van op de hoogte was geweest dat zijn broer en neef bij de aanval waren gedood en dat zij hadden gedacht dat zij hen in het dorp zouden vinden. Dit was een van de redenen waarom hij naar het dorp was terugkeerde : hij wilde weten of zijn familieleden nog in leven waren. De verzoeker weet dat ze naar het ziekenhuis waren gebracht en dat ze daarna de lichamen naar huis hebben gebracht. Dit is volledig consistent, en opnieuw gaat verweerder voorbij aan de context: verzoeker en leden van zijn familie werden beschoten, en hij vluchtte om de dood te vermijden. Hij kon toen niet achterover leunen en de gebeurtenissen overdenken.

Het feit dat er op de auto was geschoten en dat verzoeker bloed op zijn kleren had, veranderde daar niets aan. Verzoeker wilde, misschien onlogisch, dat zijn dierbaren ondanks het schieten nog in leven zouden zijn. Dit is logisch, coherent en menselijk gedrag - om na een aanval te hopen dat je dierbaren nog leven.

Verzoeker wees er ook op dat hij niet had gedacht dat hij zou worden aangevallen zodra hij naar huis terugkeerde. Hij wist toen zelfs niet dat de Taliban achter de aanval zaten (notities CGVS II, p. 16). Zonder zekerheid over wie verantwoordelijk was voor de aanslag, was het voor verzoeker moeilijk, zo niet onmogelijk, om de situatie "juist" in te schatten.

Tot staving van haar betoog voerde verweerster een veronderstelling aan: zij meende dat verzoeker en zijn broer E. tot de conclusie moesten zijn gekomen dat de Taliban verantwoordelijk waren voor de aanslag toen zij zich zes uur lang verborgen hielden.

Ter herinnering: het waren twee jonge mensen die waren gevlucht en ondergedoken om niet te worden gedood. Ze kwamen niet tot "conclusies" toen ze zich verstopten. Ze kwamen er echter al snel achter dat het de Taliban waren, en dit bevestigde hun vermoedens, dat de Taliban het op hem gemunt hadden en hem dood wilden hebben.

Ten slotte moet rekening worden gehouden met de sociaaleconomische situatie van de verzoeker. Een land verlaten, vergezeld van zijn vrouw en kinderen, is geen gemakkelijke beslissing om alleen te nemen. Er moet worden gezorgd voor middelen om dit op de minst gevaarlijke manier te doen. Daarom hadden verzoeker en zijn gezin geen andere oplossing (notities CGVS I, p. 13).

Verweerder was ook van mening dat de houding van verzoekers familie inconsistent was, aangezien zij niet hadden gesproken of een strategie hadden besproken over wat zij na verzoekers vertrek tegen de Taliban zouden zeggen.

Om te beginnen moet worden benadrukt dat de houding van een familielid inconsistent kan zijn, zowel in Afghanistan als in België. Dit doet geenszins af aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Bovendien moest de verzoeker haastig en gehaast vluchten. Ze konden niet alle details regelen (notities CGVS I, p. 16). In ieder geval kon niet veel worden gezegd dat de Taliban zou overtuigen... Ze moesten zo snel mogelijk vluchten om vervolging en onmenselijke en vernederende behandeling (en dood) te voorkomen.

Bovendien werd verzoeker gezocht en niet zijn familieleden. Hij was niettemin met zijn vrouw en kinderen vertrokken: hij had dus stappen ondernomen in afwachting van de reactie van de Taliban... Opnieuw heeft verweerder verzoekers verklaringen gedeeltelijk voorgelezen.

Met betrekking tot verzoekers contacten met zijn familie en de problemen die leden van zijn familie nog steeds ondervinden, verklaarde verzoeker dat hij contact heeft met zijn familie, met uitzondering van zijn vader. Zij zijn verhuisd. Zij waren ook het doelwit, maar niet zo erg als de verzoeker - gezien zijn profiel als

"buitenlandse spion" die door de Taliban wordt toegeschreven. Bovendien zijn alleen zijn bejaarde vader (70 jaar - notities CGVS I, p. 7) en zijn moeder en zussen nog over. Verzoekers broer E. heeft Afghanistan ook verlaten.

Zijn broer B. is sinds de val van het regime verdwenen. Met name over deze verdwijning kon verzoeker, gezien zijn situatie, niet meer te weten komen.

Ook heeft verzoeker van zijn contacten geen informatie gekregen over wat er met de gronden van de familie is gebeurd na het vertrek van verzoeker. Verweerder vindt dit opmerkelijk, zeker gezien het feit dat in de tweede brief van de Taliban stond dat de grond en eigendommen zouden worden ingenomen voor andere moslims.

Verzoeker heeft tijdens zijn gesprekken bij het CGVS aangegeven dat zijn familie is verhuisd. Zijn vrouw en 4 kinderen woonden bij de schoonvader in hetzelfde district maar in een ander dorp en ook de ouders woonden nog in Afghanistan bij de oom van moederskant. Logischerwijs hebben de Taliban sindsdien bezit genomen van de gronden. Daarom had de verzoeker ter plaatse geen informatie ingewonnen en omdat hij in zijn beperkte contacten liever naar zijn familieleden vroeg dan naar zijn eigendom.

De verweerder was ook verbaasd over het antwoord van verzoeker betreffende het bezoek van de Taliban aan het huis van zijn schoonvader, namelijk dat er niets "ernstigs" was gebeurd behalve dat de Taliban nog steeds op zoek waren naar verzoeker (notities CGVS II, p. 4).

Dit was geen verrassend antwoord: verzoekers broers waren allemaal vertrokken, zijn vader was bejaard en vrouwen waren geen doelwit van de Taliban (notities CGVS II, p. 5). Verzoeker verklaarde ook dat hij zich grote zorgen maakte over zijn familie omdat het risico voor hen groot was. Hij wilde het CGVS ook laten weten dat de Taliban hem hadden gefouilleerd om na te gaan of hij bij zijn schoonfamilie was gebleven of nog in Afghanistan was. Dit is consistent en geloofwaardig.

Uiteindelijk kwam verzoeker er na navraag achter hoe zijn broers hun reis om Afghanistan te verlaten hadden gefinancierd: ze hadden het zelf betaald.

Verzoeker was dus duidelijk bezorgd over de situatie van zijn familie en die van zijn broers. Hij beschikt echter niet over veel middelen om actie te ondernemen, afgezien van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming...

De verzoeker kent de namen van de oudsten die de brief van de oudsten hebben geschreven niet meer vanwege zijn hersenproblemen (notities CGVS II, p. 12). Wel kent hij de namen van twee dorpsoudsten.

Ten slotte heeft verzoeker in geen enkel ander Europees land asiel aangevraagd behalve in Roemenië, aangezien het enige land dat verzoeker kende België was - vanwege het respect voor de mensenrechten. In Roemenië werd hij gedwongen asiel aan te vragen.

4.1.1.2 Aanval door de Taliban

Verweerder stelt dat volgens de objectieve informatie in het dossier - in casu kaarten zonder aanwijzingen waaruit geen conclusies kunnen worden getrokken - de plaats waar verzoeker na de aanval is ondergedoken (Kochiano Kalay) niet aan de weg tussen verzoekers dorp en Nukurkhel ligt en niet op 15 minuten lopen van de plaats van de aanval ligt.

Verzoeker legde uit dat hij naar Nukurkhel wilde gaan, maar dat zij werden aangevallen bij "Kagay Hadira". Het duurde tussen 10 en 15 minuten met de auto van zijn huis naar die plaats, zoals hij uitdrukkelijk verklaarde (notities CGVS I, p. 13). Hij zei niet dat hij 15 minuten had gelopen om het huis te bereiken: hij zei dat hij zich niet precies kon herinneren wanneer (notities CGVS II, pp. 14 en 15) en dat er "maximaal 15 minuten" lagen tussen de plaats van de aanval en het huis (notities CGVS II, p. 15).

Verder weet verzoeker niet in wiens huis zij zich 6 uur lang schuilhielden en weet hij niet of zij eten of drinken kregen - hij herinnert zich wel dat er in ieder geval iets werd gebracht (notities CGVS II, p. 14). Verweerder vond de verklaringen daarom vaag en onoprecht.

Verzoeker herinnerde zich dat hij met enkele mannen uit dat huis had gesproken. Zij vertelden hem dat verzoeker en zijn broer daar verborgen konden blijven. Zij begonnen echter niet verder te praten of te helpen met verzoeker en zijn broer, zeker niet om problemen te voorkomen. Tot slot mag niet worden vergeten dat dit een moment van shock was en dat dit het geheugen van verzoeker kan hebben aangetast

4.1.1.3 Gedrag van de Taliban

Om te beginnen moet worden benadrukt dat het gedrag van gewapende en gewelddadige religieuze fanatici niet altijd consistent is. Om verzoeker te bekritisieren voor dergelijke inconsistenties, die betrekking hadden op het gedrag van de Taliban en niet op verzoekers verklaringen, was ongepast en onevenredig.

Verzoeker bevond zich sinds 2012 in het vizier van de Taliban. Maar hij stopte met werken voor buitenlanders, hoewel dit niet echt vrijwillig was. Dit moet de Taliban, die nog niet aan de macht waren, hebben gesust.

De verzoeker werkte ook voor een privébedrijf dat hielp bij de organisatie van de stad en als boekhouder geld inzamelde. Dit bedrijf was gevestigd in Jalalabad. Dit was de belangrijkste reden waarom de Taliban nieuwe vermoedens moeten hebben gehad: hij reisde naar de hoofdstad, waar veel buitenlanders waren (notities CGVS I, pp. 16-17).

Dit was inderdaad een veronderstelling, maar een volstrekt geloofwaardige en consistente. Bovendien kon verzoeker geen beweringen doen, aangezien hij zelf geen lid van de Taliban was en de Taliban hem hun plan niet hadden uitgelegd...

Hij gaat er ook van uit dat iemand hem moet hebben aangegeven of dat iemand de Taliban heeft herinnerd aan zijn banden met de Amerikanen, zelfs mogelijk jaren later.

Verweerder vond het ook vreemd dat de Taliban "zo lang" hadden gewacht, namelijk 5 maanden tussen de brief van januari en de aanval van mei, en dat het na de brief van mei tot eind 2022 had geduurd voordat er "nieuws" van de Taliban was (notities CGVS II, p. 4).

Verzoeker stelde dat de Taliban op dat moment andere prioriteiten hadden. Verzoeker kent hun modus operandi echter niet. Uit recente gebeurtenissen was echter duidelijk gebleken dat hij opnieuw (of altijd) het doelwit van de Taliban was.

Verzoeker is van mening dat de Taliban mogelijk al hebben geprobeerd hem en zijn familie aan te vallen of te doden, maar dat zij daartoe vóór mei 2019 geen gelegenheid hebben gevonden. Dit is in overeenstemming met het feit dat de Taliban nog niet aan de macht waren.

Toen hij voor een bedrijf in Jalalabad werkte, richtten de Taliban hun vizier opnieuw op de verzoeker, omdat ze hem als een spion beschouwden (gehoorverslag CGVS I, p. 17). De Taliban hadden al veel informatie over hem, maar ze waren niet "geduldig" omdat ze hem al sinds 2012 kenden. Er zij aan herinnerd dat verzoeker zijn activiteiten toen had gestaakt, overeenkomstig de instructies van de Taliban...

Verweerder vond het ook merkwaardig dat de Taliban in een brief hadden aangegeven dat verzoeker van spionage werd beschuldigd, dat zij wisten waar hij woonde en dat zij hem wilden doden, aangezien verzoeker daardoor op hun acties kon anticiperen.

De verzoeker had echter uitgelegd dat hij niet zeker was van de identiteit van de aanvaller vóór de tweede brief en zijn snelle vlucht uit het land. Ter herinnering: er was een controlepost in de buurt van het huis van de verzoeker, die hem - in eerste instantie - geruststelde en beschermde. Nogmaals, dit is de modus operandi van de Taliban, waar de verzoeker alleen commentaar op kan geven omdat hij geen lid is van de Taliban...

4.1.1.4 Tolk voor het Amerikaanse leger

Verzoeker was dus tussen 21 mei 2011 en 31 augustus 2012 actief als tolk voor het Amerikaanse leger. Verweerder is van mening dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij na die tewerkstelling 7 jaar lang doelwit van de Taliban is gebleven en dat hij zonder problemen kon blijven wonen in een gebied waar de Taliban aanwezig waren.

Dit is volstrekt onvoldoende en onjuist. Als verzoeker geen problemen had gehad, zou hij zijn familie en al zijn banden niet hebben verlaten. Hij moest vluchten vanwege doodsb bedreigingen en nadat hij was ontsnapt aan een moordaanslag.

Zijn werk voor het Amerikaanse leger staat hier niet ter discussie. Dit is vrij zeldzaam in internationale beschermingsaanvragen voor een persoon met een vergelijkbare Afghaanse nationaliteit en profiel. Het is een essentieel element van zijn verzoek om internationale bescherming. Vanwege zijn profiel, dat bekend is bij de Taliban, zal hij ongetwijfeld vervolgd worden als hij terugkeert naar Afghanistan. Dit blijkt ook uit de

door verweerster overgelegde objectieve gegevens, en haar rechtvaardiging voor de afwijzing van deze vrees is ontoereikend.

Er zij op gewezen dat verzoeker, ondanks twee persoonlijke gesprekken die meer dan een jaar uit elkaar liggen (10.02.2022 en 03.04.2023) - zonder enige rechtvaardiging -, zichzelf niet tegensprekt en consequent is. De verwerende partij merkt enkel op dat zij meermaals verbaasd is over bepaalde elementen die niet objectief zijn, zoals het gedrag of de houding van een persoon met betrekking tot het inwinnen van informatie... Deze kritiek wordt ook betwist.

De rest van verzoekers verklaringen werd dan ook geloofwaardig en consistent geacht. De analyse van verweerster was volledig onevenredig en te streng. De risico's voor verzoeker waren des te groter daar de Taliban wisten dat verzoeker al jaren in Europa verbleef.

Gelet op al het voorgaande is de vrees voor vervolging derhalve gegrond en moet verzoeker als vluchteling worden erkend.

4.1.1.5 Documenten

De verwerende partij is van mening dat de ingediende stukken onvoldoende zijn aangezien blijkt dat alle documenten in Afghanistan illegaal kunnen worden verkregen (corruptie).

Immers moet worden opgemerkt dat het CGVS de gewoonte heeft alle documenten uit Afghanistan te weigeren, met als argument dat er vanwege de corruptie en de handel in valse documenten in Afghanistan geen waarde aan kan worden gehecht.

Althans hoort de verwerende partij die geen middelen aanvoert om het document niet te weerhouden, deze stukken als begin van bewijs aan te nemen :
[verzoeker citeert rechtspraak van de Raad]

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert dienen documenten niet enkel ter staving van de door haar als geloofwaardig aanzien verklaringen bij te staan :
[verzoeker citeert rechtspraak van de Raad]

Gelet op deze elementen lijkt het duidelijk dat de grieven van het CGVS ongegrond zijn en derhalve moeten worden verworpen.

In casu is er een totaal gebrek aan onderzoek geweest.

Wat de documenten inzake zijn identiteit, beroep, woonplaats en nationaliteit betreft, toont verzoeker op zijn minst aan dat hij zijn medewerkingsplicht is nagekomen.

Met betrekking tot het Facebook-profiel, het ziekenhuisopnamecertificaat, de begrafenisvideo's, de twee dreigbrieven en de bevestigingsbrief van de ouderlingen wijst verweerder er enkel op dat er onmogelijk een causaal verband of een omstandigheid kan worden afgeleid en dat aan deze documenten geen bewijskracht kan worden toegekend indien zij niet vergezeld gaan van geloofwaardige verklaringen.

Opnieuw moet worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoeker meestal verrassend lijken te zijn, maar niet "niet geloofwaardig".

De redenering van verweerder is volledig ontoereikend. Er wordt geen analyse gemaakt van de inhoud of de vorm van deze documenten. Geen Afghaanse deskundige heeft deze documenten geanalyseerd. De verwerende partij gebruikt sommige van deze documenten ook om haar grieven te formuleren (met name de inhoud van de dreigbrief of die van de ouderlingen): soms lijkt zij waarde te hechten aan deze documenten en soms niet, wat een volstrekt ontoereikende motivering is.

Ten slotte worden veel van de ingediende documenten in verband gebracht met de Amerikaanse autoriteiten. Bij deze autoriteiten kon informatie worden ingewonnen om verzoekers verklaringen te bevestigen of te ontkennen, hetgeen verweerster niet heeft gedaan. Verweerster is veel te streng in haar analyse en spreekt zichzelf tegen, waardoor de motivering van de beslissing wordt aangetast.

4.1.1.6 Aangaande de individuele situatie van verzoeker

De bestreden beslissing is niet genoeg rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker, zoals voorgeschreven door artikel 48/6, § 5, van de wet van 15 december 1980:

- De verzoeker heeft altijd in hetzelfde dorp gewoond, vanaf zijn geboorte tot zijn vertrek uit het land (notities CGVS I, p. 4) ;
- Zijn familie woont nog steeds in Afghanistan - zelfs zijn vrouw en 4 kinderen. Hij maakt zich zorgen over zijn familieleden.

In het licht van dit profiel kon niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener was. De beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker had dus minder zwaar moeten worden aangerekend, hetgeen in casu niet het geval lijkt te zijn. In ieder geval, moet het vastgesteld worden dat verzoeker precieze verhaal heeft doorgegeven en dat de beoordeling van het CGVS te streng is. De beoordeling richt zich op de geloofwaardigheid van de problemen die hij met de Taliban heeft gekregen.

Aldus heeft het CGVS een veel te strenge en subjectieve beoordeling gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel."

Verzoeker meent verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Verzoeker houdt tevens een uitgebreid theoretisch betoog over gepercipieerde verwestering en licht het risico dat hieruit volgt toe aan de hand van landeninformatie en rechtspraak.

Aangaande zijn verwestering betoogt verzoeker als volgt:

"Verzoeker - die in Europa sinds bijna drie jaar leeft (op de datum waarop het beroep wordt ingesteld) - is duidelijk "verwesterd".

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier. Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

De verwerende partij verwijt hem dat hij niet heeft aangetoond dat hij niet langer bereid of in staat zou zijn zich te houden aan de wetten, gebruiken en voorschriften in Afghanistan en dat hij zich daar niet zou kunnen vestigen als hij zou terugkeren.

Dit doet opnieuw afbreuk aan de motivering van de genomen beslissing, aangezien de interpretatie van verweerder op dit punt zeer subjectief en ontoereikend is.

Verzoeker respecteert alle religies in België en leeft samen met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht. Hij is volledig geïntegreerd in de westerse cultuur, wat dus problematisch zal zijn als hij terugkeert.

Tijdens een bezoek van de Taliban, tussen het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud bij het CGVS, vertelden de schoonouders en kinderen van verzoeker aan de Taliban dat verzoeker al 2 jaar in Europa was. Zij waren dus goed op de hoogte van deze "verwesterlijking".

Bovendien heeft de Protection Officer hierover geen verdere vragen gesteld, ondanks de verklaringen van verzoeker.

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en mores."

[verzoeker citeert landeninformatie EUAA]

"Verzoeker komt uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Nangarhar. Het door de verwerende partij aangehaalde rapport over deze regio vermeldt talrijke lekken en burgerslachtoffers. Er blijkt ook dat in de provincie Nangarhar (provincie van herkomst van verzoeker) verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, en dat het een regio is die heel zwaar door het conflict worden getroffen . Hij is al drie jaar in Europa en zijn gedrag en waarden zijn aanzienlijk veranderd. Bovendien is er een risico dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap daar hij lang genoeg uit het land is geweest om te 'verwestern' of minstens als 'verwesterd beschouwd te worden' en er ook redelijkerwijze zal worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen."

In ondergeschikte order is verzoeker van mening dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Verzoeker licht de precare veiligheidssituatie toe aan de hand van landeninformatie en stelt dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst verzoeker op de precare socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan. Verzoeker is van mening dat deze situatie te wijten is aan de taliban als actor en hij aldus in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

3.1.2. Inventaris der bronnen ter ondersteuning van het verzoekschrift:

1. Landinfo, "The Report – Afghanistan: Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, beschikbaar op : <https://landinfo.no/wp-content/uploads/2018/03/Afghanistan-Recruitment-to-Taliban29062017.pdf>;
2. EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan : Taliban Strategies – Recruitment, 10 juli 2012, beschikbaar op : <https://www.refworld.org/docid/4ffc30a82.html>;
3. EASO – Country Guidance : Afghanistan, , beschikbaar op : <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf>;
4. Byline Times, "The Taliban Protection Racket", 10 January 2022, <https://bylinetimes.com/2022/01/10/the-taliban-protection-racket/>;
5. Human Rights Watch, "This is our opportunity to end the Taliban's use of child soldiers", 20 September 2021, <https://www.hrw.org/news/2021/09/20/our-opportunity-end-talibans-use-childsoldiers>.
6. EASO, "Country of Origin Information Report", September 2016, blz. 24, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf;
7. Nansen, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek", oktober 2021, beschikbaar op : <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Talibanmachts-overname.pdf>;
8. UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 16 december 1998, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html> ; UNHCR, Advisory Opinion on the Interpretation of the Refugee Definition, 23 december 2004, §11 beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/4551c0374.html>;
9. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafellerdirectordepartment-international-protection.html>;
10. UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002, beschikbaar op: <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafellerdirectordepartment-international-protection.html>;
11. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, beschikbaar op www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47;
12. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4;
13. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 3-4;
14. Danish Refugee Council, "Tilbagevenden til Afghanistan", oktober 2017, beschikbaar op <https://flygtning.dk/media/3886281/tilbagevenden-til-afghanistan-2017.pdf>, en Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistanscreen%201610.pdf, 34;
15. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, beschikbaar op <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13. 49;
16. Stahlmann, F., Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen, 2019, beschikbaar op: https://www.asyl.net/fileadmin/user_upload/beitraege_asylmagazin/Beitraege_AM_2019/AM19-8-9_beitrag_stahlmann.pdf, p. 279;
17. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubbleliveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 28-29;
18. Asyls, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, 33-34;
19. N. MAJIDI, "Young Afghans Returning From Europe Face Isolation and Fear Back Home", 16 november 2016, <https://deeply.thenewhumanitarian.org/refugees/community/2016/11/16/youngafghans-returning-from-europe-face-isolation-and-fear-back-home>;

20. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf, 321-324;
21. UN Security Council, "Seventh report of the Analytical Support and Sanctions Monitoring Team submitted pursuant to resolution 2255 (2015) concerning the Taliban and other associated individuals and entities constituting a threat to the peace, stability and security of Afghanistan", 5 oktober 2016, http://www.un.org/en/ga/search/view_doc.asp?symbol=S/2016/842, 9;
22. F. STAHLMANN, "Gutachten Afghanistan, Geschäftszeichen: 7 K 1757/16.WI.A", 28 maart 2018, https://www.ecoi.net/en/file/local/1431611/90_1527075858_gutachten-afghanistanstahlmann-28-03-2018.pdf, 322;
23. C. GLADWELL, "No longer a child: from the UK to Afghanistan", *Forced Migration Review* 2013, (62) 63;
24. nfoMigrants, beschikbaar op: https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparoletaliban-affirme-queles-afghans-expulses-deurope-seront-traduitsenjustice?fbclid=IwAR2iLgCQMnlaBQw_23NBPRh_f2gLtAKxMXUTPvN7xTo51oU2YdtKWrTL_Dk&ref=fb;
25. UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, www.refworld.org/docid/5b8900109.html, 46-47;
26. Asyls, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, 37-38 en 41;
27. Mixed Migration Centre, "Distant Dreams: Understanding the aspirations of Afghan returnees", januari 2019, http://www.mixedmigration.org/wpcontent/uploads/2019/02/061_Distant_Dreams.pdf;
28. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 101-104;
29. F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280;
30. F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 280;
31. C. DAUVERGNE, "Toward a New Framework for Understanding Political Opinion", *Michigan Journal of International Law*, 2016, 254;
32. UNHCR GUIDELINES, "Religion Based Refugee Claims under Article 1 A (2) of the 1951 Convention", 28 april 2004, beschikbaar op <https://www.unhcr.org/publications/legal/40d8427a4/guidelines-international-protection-6-religion-based-refugee-claims-under.html>, p. 21-23;
33. UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>.
34. UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 30 augustus 2019, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html>;
35. F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
36. EASO COI query, "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 September 2020, <https://www.justice.gov/eoir/page/file/1312176/download>, 12-13.
37. Save the Children, "From Europe to Afghanistan: experiences of child returnees", 2018, https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/SC-From_Europe_to_Afghanistanscreen%201610.pdf;
38. B. ROGGIO, "Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'", 10 juni 2020, <https://www.longwarjournal.org/archives/2020/06/taliban-denouncesdeviant-beliefs-including-satanicwestern-and-disbelieving-ideologies.php>.
39. Asyls, Afghanistan COI Repository, 1-29 september 2021, 23 september 2021, beschikbaar op: <https://www.asylos.eu/Handlers/Download.ashx?IDMF=6c913def-dcf2-4255-975f442155ca1249>, p. 29;
40. Asyls, "Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul", augustus 2017, https://www.ecoi.net/en/file/local/1405844/1226_1503654307_afg2017-05-afghanistansituation-of-young-male-westernised-returnees-to-kabul-1.pdf, 39.
41. F. STAHLMANN, "Studie zum Verbleib und zu den Erfahrungen abgeschobener Afghanen", *Asylmagazin* 2019, (276) 279.
42. L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans", *Migration Studies* 2013, (1) 11.
43. L. SCHUSTER en N. MAJIDI, "Deportation Stigma and Re-migration", *Journal of Ethnic and Migration Studies* 2015, (635) 635- 636. 635-652.
44. Refugee Support Network, "After Return: Documenting the experiences of young people forcibly removed to Afghanistan", april 2016, https://hubbleliveassets.s3.amazonaws.com/rsn/attachment/file/8/After_return_April_2016.pdf, 22.

45. NANSEN, "Nood aan bescherming voor Afghaanse verwoesterde vrouw", 2020, <https://nansenrefugee.be/wpcontent/uploads/2020/05/NANSEN-Profiel-2-20-Nood-aan-internationalebescherming-van-Afghaanseverwoesterde-vrouw.pdf>, 10.
46. E. BOWERMAN, "Risks Encountered after Forced Removal: The Return Experiences of Young Afghans", *Forced Migration Review*, 2017, (78) 79.
47. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 106.
48. EASO Country of Origin Information Report, "Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms", December 2017, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a38ce314.html>, p. 97;
49. N. MAJIDI en L. HART, "Return and reintegration to Afghanistan: Policy implications", *Migration Policy Practice* 2016, (36) 39.
50. Refugee Law Initiative, "The fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan", beschikbaar op <https://rli.blogs.sas.ac.uk/2021/09/01/thefall-of-kabul-internationalprotection-in-the-context-of-the-armed-conflict-and-violence-in-afghanistan/>.
51. EASO, "Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note", December 2020, beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2020_0.pdf, p. 81.
52. EASO, Country of Origin Information Report, January 2022, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, pp. 56-57.
53. EUAA, "Afghanistan – Security Situation Country of Origin Information Report", August 2022, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf;
54. RSF, "Afghanistan has lost almost 60% of its journalists since the fall of Kabul", <https://rsf.org/en/afghanistan-has-lost-almost-60-its-journalists-fall-kabul>.
55. Gandhara, "Taliban Atrocities Reported In Crackdown On Rebel Hazara Commander", 01.07.2022, <https://gandhara.fierl.org/a/afghanistan-taliban-crackdown-atrocitiesmujahid/31923580.html>.
56. Human Rights Council, "Situation of human rights in Afghanistan - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights", 04.03.2022.
57. EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 17, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf.
58. European Parliament, "Answer given by High Representative/Vice-President Borrell on behalf of the European Commission, 05.01.2022", https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/E-9-2021-004576-ASW_EN.html.
59. Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 "Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europese Asielagentschap in Afghaanse dossiers", 23 juni 2022, p. 3, <https://nansenrefugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directive-sde-leuuaa/>.
60. EUAA, "Afghanistan - Security situation - August 2022", blz. 153, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
61. M. Lys, « Le Conseil du contentieux des étrangers confirme le changement d'approche du C.G.R.A. en refusant aux demandeurs d'asile originaires de Bagdad le bénéfice de la protection subsidiaire », *Newsletter EDEM*, Février 2016.
62. La Libre, « Les Afghans aussi méritent notre aide », 23 maart 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aideM3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.
63. VRT news, "VN trekt aan alarmbel over Afghanistan: "Humanitaire toestand gaat dramatisch achteruit" ", 31 maart 2022, beschikbaar op <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2022/03/31/vn-trektaan-alarmbel-over-afghanistan/>.
64. The Constitutional Foundation, "The Marshall Plan for Rebuilding Western Europe", 2000, p. 2, https://www.crf-usa.org/images/pdf/gates/Marshall_Plan.pdf.
65. EASO, « Afghanistan Country focus - Country of Origin Information Report », januari 2022, <https://euaa.europa.eu/coi-publications>, p. 66.
66. La Libre, « Afghanistan: les talibans estiment "se rapprocher" d'une reconnaissance internationale », 3 februari 2022, <https://www.lalibre.be/international/asie/2022/02/03/afghanistan-les-talibans-estiment-serapprocher-dune-reconnaissance-internationale-5IROTHVWHZAZFCPIQXIXCY2CIQ/>,
67. La Libre, « L'Afghanistan, un nouvel enfer sur terre ? Ce n'est pas une fatalité », 17 februari 2022, <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/02/17/lafghanistan-un-nouvel-enfer-sur-terre-cenest-pas-une-fatalite-GOLERCWAH5E47N27HG6W6CXDNY/>,
68. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », 17 maart 2022,

<https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-uniesrefugies-lance-appel-communaute-internationale.html>.

69. UK Home Office, « Country Policy and Information Note – Afghanistan: Fear of the Taliban », februari 2022, pp. 7-8,

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.

70. RTBF, « Afghanistan : à Kaboul, les talibans effacent les signes de l'ancien régime », 9 februari 2022, <https://www.rtbf.be/article/afghanistan-a-kaboul-les-talibans-effacent-les-signes-delancien-regime-10931196>.

71. UNHCR, « Le Haut Commissaire des Nations Unies pour les réfugiés lance un appel à la communauté internationale pour répondre aux besoins de l'Afghanistan », <https://www.unhcr.org/fr/news/press/2022/3/623331a9a/haut-commissaire-nations-uniesrefugies-lance-appel-communaute-internationale.html>.

72. United Nations News, « Afghanistan : les Talibans tentent d'effacer les femmes de la vie publique, dénoncent des experts de l'ONU », 17 januari 2022, beschikbaar op <https://news.un.org/fr/story/2022/01/1112372>.

73. France TV info, « Afghanistan : ces métiers menacés par le retour des talibans au pouvoir », 16 augustus 2020, https://www.francetvinfo.fr/monde/moyen-orient/afghanistan-ces-metiersmenaces-par-le-retour-des-talibans-a-u-pouvoir_4739139.html.

74. Nansen, F. Vogelaar, Nansen Note 2 – 22 “Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCRA en het Europese Asielagentschap in Afhaanse dossiers”, 23 juni 2022, p. 24, <https://nansenrefugee.be/2022/06/23/asile-afghanistan-le-poids-des-sources-guidelines-du-unhcr-et-directive-sde-leuuaal>.”

3.1.3. De commissaris-generaal brengt in een aanvullende nota van 8 januari 2024 de volgende landeninformatie ter kennis:

- EUAA COI “Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdfdefault/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.1.4. Op 10 oktober 2024 legde verzoeker een aanvullende nota neer met een dreigbrief van de taliban en een vertaling van voormeld document en een foto. Dit strekt tot bewijs van verzoekers weigering tegenover de taliban.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar het gedrag van zijn familie in het licht van de dreiging niet geloofwaardig is (i), verzoekers kennelijke desinteresse over het lot van zijn familie niet kan overtuigen (ii), verzoekers gebrek aan informatie omtrent de dreigbrieven afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid (iii), verzoekers verklaringen omtrent de aanslag niet aannemelijk zijn (iv), de handelswijze van de taliban in de door verzoeker beschreven context niet kan overtuigen (v) en het loutere gegeven dat verzoeker in het verleden werkzaam was als tolk niet volstaat om een vrees in zijn hoofde vast te stellen (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkungen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat de gedragingen van verzoeker en zijn familie geenszins aannemelijk zijn in de door verzoeker beschreven context:

“Op de eerste plaats moet uw gedrag en dat van uw familie tegen het licht worden gehouden. Zo geeft u aan dat u de eerste dreigbrief van de taliban niet serieus nam en naar aanleiding ervan dus ook geen veiligheidsmaatregelen te hebben genomen (CGVS1 p.11,14; zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 03/04/2023, hierna CGVS2, p.12).

Het was pas na de aanval op u, uw broers en neef dat u de bedreigingen van de taliban ernstig nam (CGVS1 p.11; CGVS2 p.12). Dit is echter erg bevreemdend daar u reeds in 2012 telefonisch bedreigd werd door de taliban en er dus een persoonlijk aan u gerichte eerste dreigbrief aan uw huis werd afgeleverd (CGVS1 p.6,10,12,14). U werd in deze telefoontjes en eerste brief beschuldigd van spionage en samenwerking met de ongelovige buitenlanders, hetgeen inderdaad voordien het geval was (CGVS1 p.10; zie ingediende documenten nrs 1,3-4). Evenmin nam u de telefonische bedreigingen in 2012 serieus. U dacht dat er iemand van het dorp u zou pesten (CGVS1 p. 11). Dit is eveneens merkwaardig gezien de situatie. Bovendien wist heel uw dorp van uw vroegere activiteiten voor de buitenlanders, was de veiligheidssituatie in uw dorp zeer slecht en werden anderen door de taliban tevens bedreigd per brief en velen gedood tot het punt dat er een weerstandsgroep tegen de taliban werd opgericht, maar desondanks hadden de taliban hun aanwezigheid en toegang tot uw dorp en huis (CGVS1 p.11,15,17; CGVS2 p.9-10). In die zin is het niet aannemelijk dat u de eerste dreigbrief niet ernstig zou nemen en er niet naar zou handelen. Hierbij aansluitend mag het ook vreemd heten dat u de ochtend na de aanslag waarbij uw broer en neef werden gedood, en waarbij u ternauwernood aan de dood ontsnapte en onderdook, deelnam aan de begrafenisceremonie van uw broer en neef op enkele honderden meters van uw dorp (CGVS1 p.12; CGVS2 p.16). Op de begrafenis waren dorpsgenoten aanwezig en zagen u en uw naasten er blijkbaar geen graten in om u meteen in het openbaar te begeven ondanks de eerdere bedreigingen, de moordaanslag op u en uw familieleden, en de veiligheidssituatie in uw dorp (CGVS2 p.17). Deze gang van zaken is niet aannemelijk. In lijn met voorgaande valt uw houding op nog een ander punt op. Zo meldt u dat toen u zich met uw broer E. verschool in een huis te Kochiano Kalay de taliban niet bezig waren met huiszoekingen en jullie daarom tot 's avonds daar in dat huis bleven verscholen (CGVS2 p.15-16). Vervolgens is het dan ook opvallend dat jullie toch besloten om jullie schuilplek te verlaten en naar jullie dorp en huis terug te keren reeds diezelfde avond van de aanval (CGVS1 p.12-13; CGVS2 p.14-16). Uw redenering dat u zelfzeker was, uw broer op u vertrouwde, en jullie ondanks jullie angst geen andere keuze hadden en naar huis keerden via een andere route, kan niet overtuigen (CGVS2 p.15-16). Hetzelfde geldt voor uw uitleg dat jullie niet wisten dat uw broer en neef waren gestorven bij de aanval en dat jullie dachten alleen tot rust te kunnen komen bij jullie eigen familie (CGVS2 p.15). Immers was de veiligheidssituatie in uw dorp zeer slecht, hadden de taliban hun aanwezigheid in uw dorp, hebben ze velen kunnen doden, en ontving u eerder een dreigbrief aan uw huis waaruit blijkt dat de taliban u goed wisten wonen en dus te vinden (CGVS1 p.10-11,15; CGVS2 p.9-10). Rekening houdend met de wijze waarop jullie wagen eerder onder vuur werd genomen en u ook bijvoorbeeld bloed op uw kledij had, is het niet ondenkbaar dat er slachtoffers vielen (CGVS1 p.13-14; CGVS2 p.13-14). U en uw broer moeten dit ongetwijfeld ook hebben ingezien. Wanneer u wordt geconfronteerd met deze vaststellingen haalt u aan dat de taliban dachten dat jullie allen waren gestorven – hoewel u dacht dat iedereen de aanval had overleefd – en dat u ook niet dacht dat de taliban u zouden aanvallen toen u weer naar huis vertrok (CGVS2 p.16). Sterker nog u en E. dachten er zelfs niet aan dat de aanval door de taliban gebeurde (CGVS2 p.16). Het was pas na de tweede brief twee dagen na de aanval dat jullie tot de conclusie kwamen dat de taliban u viseerden en wilden doen sterven, aldus uw verklaringen (CGVS2 p.16). Deze argumentatie is

vanzelfsprekend niet ernstig te noemen gezien u eerder reeds persoonlijk bedreigd werd, u en uw broer voor de buitenlanders hadden gewerkt en jullie net in een drieste moordaanslag waren betrokken geweest. U erkent zelf dat als iemand op voorhand weet dat er een gevaar is men niet noodzakelijk naar daar moet gaan (CGVS2 p.16). U moet ongetwijfeld samen met uw broer E. reeds destijds tot dezelfde conclusie zijn gekomen toen jullie zes uur waren ondergedoken na het ontsnappen aan de moordaanslag (CGVS2 p.16). Dat jullie geen andere keuze hadden dan terug te keren naar huis met alle risico's van dien heeft u bovendien niet kunnen aannemelijk maken daar u twee dagen later reeds uw dorp weer meteen kon verlaten richting Europa, u een oom heeft in Omarkhel waarbij uw ouders verblijven, en schoonouders die in Susadkhan nu voor uw vrouw en vier kinderen zorgen (CGVS1 p.6; CGVS2 p.3-4)."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij dacht dat de initiële bedreigingen afkomstig waren van een dorpsgenoot die hem poogde te intimideren. Verzoeker doet met deze loutere herhaling echter geen afbreuk aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing waarin werd vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat verzoeker in de door hem beschreven context zulke dreigingen niet serieus nam. Immers werden er uiterst specifieke dreigingen geuit aan het adres van verzoeker en werden er dorpsgenoten reeds met soortgelijke dreigingen geconfronteerd. De Raad merkt hierbij nog op dat het niet geloofwaardig is dat een persoon die werkte voor de buitenlandse strijdkrachten zulke dreigingen niet serieus nam, daar deze personen veelal het doelwit waren van de taliban. Dienaangaande stelt verzoeker nog dat hij niet zeker kon zijn van wie de dreigementen juist uitgingen.

Echter merkt de Raad op dat de eerste dreigbrief expliciet van de taliban kwam, waardoor niet kan worden ingezien hoe verzoeker hieromtrent zou twijfelen (documenten verzoeker, stuk 5, nr. 4). Ook werd verzoeker voordien telefonisch bedreigd door personen die hem beschuldigden van collusie met de buitenlandse strijdkrachten en eisten dat hij zou samenwerken met de taliban (notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 12; notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 11).

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat hij gerustgesteld was door de aanwezigheid van een controlepost. De bestreden beslissing merkt dienaangaande reeds terecht op dat desondanks de voorziene veiligheidsmaatregelen, verzoeker verklaarde dat de taliban nog steeds toegang had tot zijn dorp. Bijgevolg kan niet worden ingezien hoe deze controlepost verzoeker geruststelde.

Waar verzoeker nog meent dat de bestreden beslissing geloof lijkt te hechten aan het gegeven dat de dorpsgenoten werden geconfronteerd met soortgelijke situaties, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich enkel baseert op het geheel van verzoekers verklaringen en de daaruit volgende context teneinde de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende vervolging te beoordelen, zonder daarbij impliciet te erkennen dat deze verklaringen feitelijk en geloofwaardig zijn.

Aangaande de begrafenis, verklaart verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij zich pas na de tweede dreigbrief bewust was van het feit dat hij werd bedreigd door de taliban. Hij verwijst hierbij naar de veelheid aan aanslagen op burgers en soldaten uitgaande van verscheidene daders. Hierbij verwijst de Raad naar de eerder gedane vaststellingen waaruit volgt dat verzoeker wel had moeten beseffen dat de dreigementen uitgingen van de taliban. Het is de Raad niet duidelijk waarom verzoeker pas na de tweede dreigbrief plots zou beseffen dat de taliban verantwoordelijk waren voor deze dreigementen.

Verzoeker betoogt verder dat de begrafenis net buiten het dorp plaatsvond in de nabijheid van een controlepost. Aldus voelde verzoeker zich veilig. Dit vermeende veiligheidsgevoel valt echter niet te rijmen met door verzoeker verklaarde onveiligheid in de regio en zijn verklaringen dat de taliban toegang hadden tot het dorp (notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 11, 15, 17; notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 9-10). Verzoeker verklaart ook zelf in zijn verzoekschrift dat er regelmatig schietpartijen en aanslagen plaatsvonden in de regio. Gelet op deze onveilige context, en het feit dat zijn familieleden net het slachtoffer werden van een aanslag én verzoeker bovendien zelf het doelwit was van dreigingen, kan er niet worden ingezien dat verzoeker zich ook maar enigszins veilig genoeg zou hebben gevoeld om deze begrafenis bij te wonen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het culturele belang van zulke begrafenissen, is de Raad van oordeel dat dit niet opweegt tegen het risico dat verzoeker zou nemen door deze begrafenis bij te wonen.

Aangaande het gegeven dat verzoeker en zijn broer op de avond van de aanval besloten hun schuilplaats te verlaten en naar hun dorp terug te keren, volhardt verzoeker in zijn eerder afgelegde verklaringen hieromtrent. Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete

argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Voorts stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat hij terugkeerde naar het dorp om zekerheid te verschaffen over het lot van zijn broer en neef. Hij wilde weten of ze nog in leven waren. Dit rijmt echter niet met verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouds. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, verklaarde verzoeker overtuigd te zijn dat iedereen de aanval had overleefd en keerde hij terug naar huis voor wat rust. Hetgeen, zoals terecht werd opgemerkt door de bestreden beslissing, in de gegeven context geheel ongeloofwaardig is. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift een andere wending geeft aan zijn verklaringen heeft alle schijn van een *post-factum* vergoelijking teneinde zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen te remediëren.

Waar verzoeker nog in zijn verzoekschrift herhaalt dat hij niet dacht te worden aangevallen door de taliban op weg naar huis daar hij niet wist dat zij verantwoordelijk waren voor de aanslag, verwijst de Raad naar de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat aan deze onwetendheid geen enkel geloof kan worden gehecht. Verzoeker stelt nog in zijn verzoekschrift dat hij niet tot een zulke conclusie kon komen terwijl hij ondergedoken was.

Waarom verzoeker, die maar liefst zes uur ondergedoken was met zijn neef en eerder al meerdere bedreigingen had ontvangen van de taliban, niet tot een zulke conclusie kon komen wordt echter niet verduidelijkt. Onderhavig verweer is dan ook niet dienstig.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift nog dat hij geen andere keuze had dan terug te keren naar zijn dorp daar hij een vrouw en kinderen had en er gezamenlijk naar een oplossing moest worden gezocht. De Raad verwijst hierbij naar de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat zijn vrouw en kinderen thans onderdak hebben bij schoonfamilie en verzoeker op zeer korte tijd naar Europa kon vertrekken, waardoor niet kan worden ingezien dat verzoeker moest terugkeren naar zijn dorp en zodoende zichzelf bloot te stellen aan een dusdanig risico. Immers bleek er een sterk ondersteunend netwerk voorhanden. Verzoeker biedt verder in zijn verzoekschrift ook geen verduidelijkingen naar waarom hij geen andere keuze had dan terug te keren naar zijn dorp behoudens dat er 'middelen' moesten worden voorzien, doch kan niet worden ingezien waarom verzoeker hiervoor in persoon naar zijn dorp diende terug te keren.

Vervolgens merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers houding en die van zijn familie verdere inconsistenties vertoonde:

“Uw houding en die van uw familie vertoont nog meer inconsistenties. Jullie hebben namelijk geen strategie overlegd of discussie gehouden over wat uw familie tegen de taliban ging zeggen na uw verdwijnen (CGVS1 p.15-16). Nochtans had u de eisen van de taliban niet ingewilligd daar u het land verliet. U gaf op uw eerste onderhoud tevens aan over geen informatie te beschikken of er na uw vertrek nog contact was tussen uw familie en de taliban en wat er verder nog is voorgevallen omdat u geen contact heeft (CGVS1 p.6,16). Hierin kan u echter niet worden gevolgd daar uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk in contact was met uw vrouw en in eerste instantie ook met uw broer B. (CGVS1 p. 6, 7). Ook ten tijde van uw tweede onderhoud stelt u zo goed als geen contact te hebben gemaakt met uw ouders en broer B., die nochtans ook actief was geweest voor de buitenlanders net zoals u en nog jaren in Afghanistan bleef na uw vertrek (CGVS1 p.6-7; CGVS2 p.3-4,7). U wilt zelf namelijk geen contact en heeft er geen behoefte aan, zo zegt u (CGVS2 p.7). Dit weegt natuurlijk niet op tegen de vaststelling dat uw familie tevens werd geviseerd in de dreigbrieven en B. zich in een gelijkaardige situatie als u bevond (zie ingediende documenten nr 4; CGVS1 p.6-7). Zo dient erop gewezen dat redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om u te informeren omtrent de evolutie van uw problemen in uw land van herkomst. Dat u naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor uw voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Het feit dat u geen nood zou hebben aan contact met uw familie, is slechts een blote bewering die bovendien op zich geen verschoning vormt voor uw nalaten u omtrent de evolutie van uw voorgehouden problemen sinds uw vertrek te informeren. U had immers wel nog contact met uw schoonvader en vrouw (CGVS1 p. 7). Aansluitend hierbij is het tevens opmerkelijk dat u ook geen informatie heeft over wat er met jullie gronden gebeurde na uw vertrek daar er in de tweede brief kenbaar werd gemaakt dat niet alleen uw familie zal vermoord worden maar ook jullie velden en goederen zouden worden afgenomen als les voor andere moslims (zie ingediende documenten nr 4). Nochtans werkte u ook op deze grote gronden die tien à vijftien jerib (i.e. 20.000 - 30.000 m²) bestreken en op slechts honderd tot tweehonderd meter van uw huis lagen (CGVS1 p.9; CGVS2 p.7). Uw gebrek aan informatie is weer opvallend.

Bij het eerste persoonlijk onderhoud kon u niet vertellen of er nog contact was geweest tussen de taliban en uw familie. Bij uw tweede persoonlijk onderhoud weet u te vertellen dat de taliban zo'n vijf maanden eerder een huiszoeking uitvoerde bij uw schoonvader (CGVS2 p. 4). Op de eenvoudige vraag of u uw schoonouders, vrouw en kinderen hebt kunnen geruststellen nadat de taliban een huiszoeking deden en hen ondervroegen, antwoordt u bevreemdend dat u hen zei dat ze zich geen zorgen moeten maken om u, dat

alles goed gaat en u hier in veiligheid en in goede gezondheid verkeert (CGVS2 p.5). Verrast door uw antwoord wordt u de vraag nogmaals herhaald waarop u nu aangeeft dat het in Afghanistan de culturele gewoonte is dat vrouwen en kinderen niet naar buiten komen, dat er info werd gedeeld dat u mogelijk daar bij uw schoonouders verbleef en dat daarom de taliban de huiszoeking kwamen doen (CGVS2 p.5-6). Dergelijke antwoorden kunnen echter niet overtuigen, des te meer u aangaf net erg bezorgd te zijn over uw gezin en ze vanwege u een groot risico lopen (CGVS-Vragenlijst d.d. 23/08/2021 vraag 3.8; zie ingediende documenten nr 4). Het ontbreekt u ook aan enige informatie over hoe uw broers hun reis betaalden en of zij iets verkocht hebben om hun vertrek uit Afghanistan te financieren (CGVS2 p.6). Het mag onderhand duidelijk zijn dat uw desinteresse over de situatie en het lot van uw familie in Afghanistan en uw broers niet in overeenstemming valt te brengen met uw vrees voor vervolging.”

Vooreerst stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat het inconsistente gedrag van derden hem niet kan worden verweten. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zich mag baseren op het geheel van de verklaringen van verzoeker ter beoordeling van zijn geloofwaardigheid, waarbij het verklaarde gedrag van derden een nuttig element kan vormen bij deze beoordeling.

Verzoeker stelt verder dat er geen tijd was om discussie te houden met zijn familieleden. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker steevast heeft verklaard, en ook in zijn verzoekschrift volhardt, dat hij naar zijn dorp en gezin moest terugkeren om bepaalde zaken te regelen. Gelet op het feit dat verzoeker twee dagen de tijd had vooraleer hij vertrok naar Europa, kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij met zijn familie een strategie zou bespreken van hoe om te gaan met de taliban. Verzoeker stelt hierbij nog dat hij het dorp verliet met zijn vrouw en kinderen, hetgeen weldegelijk zou getuigen van een proactieve voorzorgsmaatregel. Dit doet echter allerm minst afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker met zijn overige familieleden geen enkele vorm van plan opstelde van wat te doen of te zeggen indien de taliban hem kwamen opzoeken.

Voorts stelt verzoeker dat hij wel degelijk contact heeft met zijn familieleden, behoudens zijn vader. Deze blote bewering doet op geen enkele wijze afbreuk aan de uitgebreide en omstandige motivering van de bestreden beslissing waarin op genoegzame wijze wordt vastgesteld dat verzoeker een bijzondere desinteresse vertoonde in zijn eigen familieleden alsook de evolutie van zijn problemen in Afghanistan. Verzoekers betoog dat zijn resterende familieleden thans niet langer in zijn geboortedorp wonen, verschoont noch verklaart verzoekers ongeloofwaardige desinteresse.

Wat de gronden van zijn familie betreft, verwijst verzoeker naar het feit dat zijn familieleden niet langer in zijn geboortedorp woonachtig zijn en de taliban logischerwijze de gronden hebben ingenomen. Verzoeker stelt nog dat hij in zijn beperkte contacten liever naar zijn familieleden vroeg dan naar zijn eigendom. De bewering dat verzoeker echter meer interesse had in zijn familieleden dan de eigendom, wordt sterk gelouterd door verzoekers eigen verklaringen dat hij geen behoefte had aan enig contact met zijn familieleden (notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 7). Daargelaten verzoekers inconsistente verklaringen omtrent de contacten met zijn familieleden, treedt de Raad de bestreden beslissing bij dat van verzoeker redelijkerwijze enige interesse kan worden verwacht in het lot van zijn familie en hun bezittingen. Ook op dit punt doet verzoekers schrijvende desinteresse afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Betreffende verzoekers reactie op het vernemen van het huisbezoek van de taliban, stelt verzoeker dat zijn bejaarde vader en vrouwelijke familieleden geen doelwit vormen voor de taliban. In dit verband stelde verzoeker ook dat dat hij zich grote zorgen maakte over zijn familie omdat het risico voor hen groot was. De Raad, net zoals de bestreden beslissing, kan verzoekers betoog dat hij zich grote zorgen maakte over zijn familieleden doch tegelijkertijd stelt zich geen zorgen te maken omdat ze geen doelwit van de taliban zouden zijn, niet verzoenen. Verzoekers bevreedende verklaringen op dit punt vormen dan ook geen dienstig verweer.

Inzake de broers van verzoeker en de financiering van hun reis, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat ze hun reis zelf hebben betaald. Daargelaten de vraag hoe verzoeker deze informatie bekam, immers volgt uit de voorgaande vaststellingen dat verzoeker minimaal contact met zijn familie onderhield, merkt de Raad op dat verzoeker deze informatie niet kon voorleggen op de twee persoonlijke onderhouden die werden georganiseerd op de zetel van het Commissariaat-generaal. Dat verzoeker pas nu deze informatie heeft bekomen, doet allerm minst afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing waar deze in hoofd van verzoeker een opmerkelijke desinteresse aangaande zijn broers vaststelt. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker bijzonder karig is in het geven van verdere duiding omtrent de financiering van hun reis, buiten het gegeven dat zijn broers dit zelf betaalden. Hoe ze dit juist konden financieren blijft geheel onduidelijk.

De bestreden beslissing merkt vervolgens terecht het volgende op aangaande de dreigbrieven die verzoeker ontving:

“Uw betrokkenheid wordt evenzeer gerelativeerd door de vaststelling dat u niet weet wie van de taliban de dreigbrieven aan uw adres ondertekende en u de namen ontgaan van de dorpsouders die de

bevestigingsbrief van uw problemen opstelden ondanks dat deze namen eenvoudigweg op de documenten zijn af te lezen (CGVS2 p.12, zie ingediende documenten nr 4). De namen van twee dorpsouderen, malik S. en malik O., die u wel vernoemt zijn trouwens niet op het desbetreffend document terug te vinden (CGVS2 p.12, zie ingediende documenten nr 4). Uw verweer dat u niet naar de brieven wil kijken en daarom niet weet welke namen er allemaal op vermeld staan, kan geen soelaas bieden (CGVS1 p.10). Er mag van u verwacht worden dat u de inhoud van de documenten, die de directe oorzaak van uw vlucht uit Afghanistan vormen en uw relaas zouden moeten ondersteunen, uitvoerig kan toelichten. Het feit dat u naliet om u terdege te informeren, zelfs jaren na ontvangst van deze stukken, wijst wederom op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij de namen niet kon opnoemen vanwege 'hersenproblemen'. De Raad merkt op dat verzoeker op geen enkel moment tijdens de procedure gewag maakt van geheugenproblemen en deze ook op geen enkele wijze staft met objectieve medische attesten. Verzoekers verweer op dit punt is dan ook niet dienstig daar het een blote bewering betreft.

Ook merkt de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoekers voorstelling van de aanslag niet kan overtuigen:

"Het is niet enkel uw gedrag en dat van uw familie en uw desinteresse in uw eigen situatie die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen. Er kan ook niet worden voorbij gegaan aan uw voorstelling van de aanslag op u, uw broers en neef. U zegt dat ten oosten van uw dorp de andere dorpen Sur Dag, Ador en Kalakhel liggen (CGVS1 p.4). U, uw broers en neef gingen bij iemand op bezoek in de regio van Nukurkhel en werden op de terugweg ter hoogte van Khwaraan aangevallen, zo stellen u en de dorpsouderen (CGVS2 p.12,14; zie ingediende documenten nr 4). Na deze aanval liepen u en uw broer E. vijftien minuten tot in Kochiano Kalay een huis binnen om er onder te duiken (CGVS2 p.14-15). Uit de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd blijkt echter dat Kochiano Kalay niet op de weg tussen uw dorp en Nukurkhel ligt en al zeker niet op vijftien minuten lopen van de plaats van de aanval, maar wel een heel stuk verder naar het oosten in het district Chaparhar (zie administratief dossier). Dit is een opmerkelijke vaststelling die uw relaas ondermijnt."

Uw ontbrekende kennis over bij wie u en E. zich gedurende zes uur konden verstoppen van de taliban en of jullie er te eten en te drinken kregen, samen met uw vage en weinig doorleefde verklaringen over deze tijd, doen het geloof in uw vluchtrelaas eveneens afnemen (CGVS2 p.14-15). Nochtans heeft deze familie destijds het leven van u en uw broer gered. U moet er nadien toch ongetwijfeld over hebben gereflecteerd en gesproken met uw broer E. die samen met u Afghanistan verliet en die u pas lange tijd nadien in Servië uit het oog verloor (CGVS1 p.7; verklaring DVZ vraag 37). Deze vaststellingen doen het geloof in uw verklaarde vluchtredenen verder afnemen."

Verzoeker verklaart in zijn verzoekschrift nooit te hebben verklaard dat de afstand tot Kochiano Kalay op 15 minuten lopen lag, doch verklaarde dat hij deze weg aflegde met de auto. Nochtans merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van het tweede persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaarde dat hij naar Kochiano Kalay was gelopen (notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 14-15). Daargelaten verzoekers wisselende verklaringen hieromtrent, doet hij met zijn verweer geen afbreuk aan de vaststelling dat Kochiano Kalay niet op de weg ligt tussen het dorp van verzoeker en Nukurkhel, doch een stuk verder in het oosten, hetgeen verzoekers verklaringen ondermijnt.

Voorts stelt verzoeker dat de mannen die hem en zijn broer verborgen hen niets vertelden. Deze blote bewering doet geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn broer zich gedurende uren verborgen hielden bij een gezin maar geen enkel idee zou hebben wie deze personen waren. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet zei dat hij deze namen nooit vernam, doch dat hij zich deze niet kon herinneren (notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 14). Verzoekers wisselende uitleg doet dan ook verder afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog toespeelt op het gegeven dat hij op het moment van de feiten zich in shock bevond en zijn geheugen hierdoor mogelijk werd aangetast, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft waarvan er geen objectieve bewijsstukken voorliggen die een zulke toestand bevestigen. Nog stelt de Raad vast dat verzoeker over de overige elementen van de aanval, zoals zijn vluchtweg, hoe hij zijn kleren schoonmaakte en de afstand naar Kochiano Kalay wel degelijk gedetailleerde verklaringen aflegde, hetgeen allerminst doet vermoeden dat verzoeker zich in een zulke toestand bevond dat zijn geheugen op een dermate wijze was aangetast dat hij de namen van personen die zijn leven hebben gered, en waar hij urenlang zat, niet zou kunnen herinneren.

De bestreden beslissing merkt vervolgens terecht op dat het gedrag van de taliban niet kan overtuigen:

“Tot slot stelt de commissaris-generaal zich ook vragen bij de handelwijze van de taliban, zoals die door u wordt voorgesteld. U liep reeds sinds 2012 in het vizier van de taliban, die ook actief waren in uw dorp waar iedereen wist van uw werk voor de Amerikanen als tolk (CGVS1 p.12,15,17; CGVS2 p.10). In 2017 begon u vervolgens te werken bij het bedrijf Bakhtar. Bijgevolg is het opmerkelijk dat de taliban u pas in januari 2019 opnieuw viseerden omdat u volgens hen nog steeds een spion was en voor de buitenlanders werkte (CGVS1 p.10,17; CGVS2 p.11; zie ingediende documenten nr 4). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd heeft u er aanvankelijk ook geen idee van, maar stelt u nadien dat het was omwille van uw werk bij Bakhtar waardoor de taliban dachten dat u nog steeds voor de buitenlanders werkte (CGVS1 p.16-17). U heeft echter niet aannemelijk kunnen maken waarom de taliban u precies omwille van uw werk bij dit bedrijf zouden gevisieerd hebben. U weet het immers ook niet (CGVS1 p.11). Bakhtar was een Afghaans privébedrijf dat de netheid van enkel de stad Jalalabad mede organiseerde en u werkte er louter als geldcollecteur en boekhouder (CGVS1 p.8-9; CGVS2 p.9). Bovendien vermeldt u meerdere keren dat de taliban zelf spionnen hebben en hun eigen inlichtingen verzamelden (CGVS1 p. 15, 17; CGVS2 p. 4), dat ze dan niet zouden weten dat Bakhtar en gewoon Afghaans privébedrijf is, is niet aannemelijk. U beweert later dat Bakhtar toch niet de enige reden was waarom u in 2019 door de taliban werd gevisieerd, maar dat het ook door uw vroeger werk als tolk voor de Amerikanen kwam (CGVS2 p.11). Echter zaten er vijf maanden tussen de brief in januari en hun aanval in mei 2019. Na de tweede brief van 18 mei 2019 duurde het tot eind 2022 eer de taliban weer van zich lieten horen in hun zoektocht naar u om u te vermoorden of mee te nemen (CGVS2 p.4). Gezien uw bewering dat u als spion werd beschouwd door de taliban en uw werk geen geheim was voor de mensen in uw regio waar de taliban aanwezig was, is het vreemd dat ze telkens zo lang zouden wachten en niet sneller zouden handelen. U redeneert dat de taliban u en uw familie misschien al eerder probeerden aan te vallen of te doden, maar dat ze mogelijk geen optie of situatie daartoe vonden tot aan de eigenlijke aanval in mei 2019 (CGVS1 p.17). Misschien dachten de taliban toen u voor Bakhtar ging werken dat u weer werkte voor de buitenlanders, waardoor ze u een spion noemden, zo denkt u (CGVS1 p.17). U gaat er echter aan voorbij dat de taliban die reeds veel info over u bezaten zich toch zeer geduldig opstelden ten aanzien van iemand die van spionage tegen hen werd beschuldigd en sinds 2012 bij hen als dusdanig bekend stond. Op dezelfde lijn ligt de merkwaaardige vaststelling dat de taliban u verwittigden doordat ze u tweemaal een brief stuurdten ondanks dat ze u van spionage beschuldigden, u wilden vermoorden en u wisten wonen (CGVS1 p.14). Op die manier gaven de taliban u in feite telkens een waarschuwing waarna u kon anticiperen op eventuele problemen met de taliban en dus hun doel om u te viseren danig te hypothekeren. Uw verklaring dat u en uw familieleden niet zeker waren wie de aanval uitvoerde ondanks de eerdere bedreigingen van de taliban doet geen afbreuk aan het voorafgaande (CGVS1 p.14).”

Dat hij in 2012 stopte met zijn werkzaamheden als tolk, hetgeen de taliban zou hebben gesust, is gestoeld op loutere speculatie zonder enige feitelijke basis. Ook doet verzoeker met dit verweer geen enkele afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat verzoeker in 2017 gingen werken bij het privébedrijf dat volgens hem de aanleiding gaf voor zijn verdere vervolging, doch de taliban pas 2 jaar later overgingen tot actie.

Verzoeker meent overigens dat de taliban hem viseerden omdat hij voor een privébedrijf werkte dat was gevestigd in Jalalabad, waar veel buitenlanders zaten. Daargelaten dit opnieuw ongefundeerde, weinig overtuigende speculatie betreft vanwege verzoeker, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen idee had waarom de taliban hem zouden vervolgen vanwege zijn werkzaamheden voor een privébedrijf. Dat verzoeker plots in zijn verzoekschrift een vage uitleg aanreikt, doet vermoeden dat het een - *post-factum* vergoelijking betreft die tot stand kwam na kennisname van de bestreden beslissing.

Nog stelt verzoeker dat iemand de taliban er waarschijnlijk aan zal hebben herinnerd dat hij werkzaam was als tolk, hetgeen wederom loutere speculatie betreft vanwege verzoeker.

Aangaande het gegeven dat de taliban zo lang wachtten om verzoeker en zijn familie aan te vallen, herhaalt verzoeker dat de taliban mogelijks andere prioriteiten hadden. Verzoeker is van mening dat de taliban mogelijk al hebben geprobeerd hem en zijn familie aan te vallen of te doden, maar dat zij daartoe vóór mei 2019 geen gelegenheid hebben gevonden. De taliban waren immers nog niet aan de macht. De Raad merkt op dat de taliban in 2019 ook niet aan de macht waren. Ook verklaarde verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat er in zijn regio aanslagen van de taliban plaatsvonden én ze toegang hadden tot zijn dorp (notities persoonlijk onderhoud 1, stuk 4, p. 11, 15, 17; notities persoonlijk onderhoud 2, stuk 4, p. 9-10). Er kan dan ook niet worden ingezien wat de taliban zouden hebben tegengehouden om tegen verzoeker en zijn familie te ageren.

Wat de dreigbrieven van de taliban betreft herhaalt verzoeker dat hij niet zeker was van wie deze dreigingen uitgingen alvorens de tweede dreigbrief te ontvangen. Ook verwijst verzoeker opnieuw naar de aanwezigheid van de controlepost in zijn dorp, hetgeen hem geruststelde. De Raad verwijst hierbij naar de hogere gedane vaststellingen aangaande deze punten, waaruit blijkt dat verzoekers verklaringen hieromtrent allerm minst afdoende zijn om zijn ongeloofwaardige relaas te remediëren.

Omtrent verzoekers werk voor het Amerikaanse leger overweegt de bestreden beslissing terecht het volgende:

“Het gegeven dat u tussen 21 mei 2011 en 31 augustus 2012 voor het Amerikaans leger actief was als tolk kan niet automatisch leiden tot een toekenning van een beschermingsstatus in uw hoofde (CGVS1 p.18). U heeft immers niet aannemelijk gemaakt in de zeven jaar na deze tewerkstelling in het vizier te hebben gelopen van de taliban, zoals eerder is gebleken. U bleef bovendien tot aan uw vertrek uit Afghanistan in uw regio wonen waar de taliban actief was, en dit dus zonder aangetoonde problemen (CGVS1 p.4,9,15; CGVS2 p.9-10).”

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift beperkt zich tot het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen geen afbreuk kan doen aan de voormelde, aan verzoekers verklaringen verbonden vaststellingen, noch aan de hieraan verbonden conclusies.

Waar verzoeker nog gewag maakt van het feit dat de taliban op de hoogte zouden zijn van zijn verblijf in Europa en dit, gepaard met zijn voormalige werkzaamheden als tolk, een verhoogd risico zou teweegbrengen in zijner hoofd, merkt de Raad op dat dit een blote bewering betreft louter gestoeld op verzoekers verklaringen. Gelet op het feit dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde vervolging, volgt dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan het gegeven dat de taliban verzoeker actief zouden zoeken.

De bestreden beslissing merkt ook nog terecht het volgende op aangaande verzoekers verzoek om internationale bescherming:

“Volledigheidshalve voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België, met uitzondering van Roemenië (Verklaring DVZ, p.13). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvroeg doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij geen verzoek om internationale bescherming indiende omdat België het enige land is waar men mensenrechten respecteert. De Raad merkt hierbij op dat de verscheidene landen van de EU gebonden zijn door niet alleen deel uit maken van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) doch ook gebonden zijn door het uitgebreide EU-acquis inzake mensenrechten. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker met voormeld verweer geen overtuigende reden heeft kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft om zo spoedig mogelijk zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. Van verzoeker, die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en daarom internationale bescherming inroept, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een verzoek om internationale bescherming indient. Het laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Tot slot stelt de bestreden beslissing terecht dat de door verzoeker neergelegde documenten zijn ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen:

“De door u ingediende documenten zijn niet van die aard om voorgaande vaststellingen te wijzigen. De taskara's samen met de foto's van uw familieleden, het bevestigingsattest van uw adres in Afghanistan, en de foto's en attesten van uw werk als tolk en bij Bakhtar, evenals uw school- en opleidingsdocumenten kunnen enkel dienen als bewijs van identiteit, nationaliteit, activiteiten en verblijf in Afghanistan. Voor het Facebookprofiel, het ziekenhuisattest en de begrafenisvideo's moet opgemerkt worden dat er op basis van deze stukken aan sich onmogelijk een oorzakelijk verband of omstandigheid kan worden afgeleid. Dergelijke stukken hebben enkel en alleen het vermogen om een geloofwaardig relaas te ondersteunen, quod non in casu. Hetzelfde geldt voor de twee dreigbrieven van de taliban en de bevestigingsbrief van de dorpsouderen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden (zie administratief dossier). Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de

eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. De envelop toont ten slotte enkel aan dat u documenten vanuit Afghanistan werden opgestuurd."

De Raad is van oordeel dat de omstandige en uitgebreide motieven van de bestreden beslissing genoegzaam doen besluiten dat deze documenten geenszins de verklaringen van verzoeker in een ander daglicht stellen. De kritiek van verzoeker in zijn verzoekschrift, die zich beperkt tot het verwijt van gebrekkig onderzoek, is allerminst dienstig. Waar verzoeker nog hekelt dat een deel van deze documenten verder werden aangewend om verzoekers ongeloofwaardige verklaringen te benadrukken, benadrukt de Raad dat de relatieve, beperkte bewijswaarde van deze documenten niet betekent dat deze niet kunnen worden betrokken in de geloofwaardigheidsbeoordeling van de verklaringen van verzoeker. *In casu* kan er redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker op de hoogte zou zijn van de inhoud van de door hem neergelegde dreigbrieven, *quod non*. Op geen enkel moment wordt er echter enige bewijswaarde aan deze dreigbrieven door de bestreden beslissing gehecht. Verzoekers verweer dat er sprake is van een ambigue houding is tegenover de neergelegde documenten is dan ook niet ernstig.

Wat verzoekers aanvullende nota betreft waarin hij een derde dreigbrief neerlegt van de taliban en een foto, herneemt de Raad de motivering van de bestreden beslissing om te besluiten dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval. Uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt verder dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten een hoge mate van corruptie geldt waardoor Afghaanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Aangaande de documenten die verband houden met verzoekers werkzaamheden als tolk, merkt de Raad op dat deze werkzaamheden op heden niet in twijfel worden getrokken.

In fine wijst verzoeker nog op zijn profiel. Hij heeft namelijk steeds in eenzelfde dorp gewoond en zijn familie, waarover hij zich nog steeds zorgen zou maken, woont nog in Afghanistan. Verzoeker meent dat in het licht van zijn profiel zijn verklaringen minder streng hadden moeten worden beoordeeld. De Raad ziet in de door verzoeker aangehaalde elementen geen enkele grond die hem ontslaat van de plicht tot medewerking die op elke verzoeker om internationale bescherming rust. Verzoeker toont met zijn vage verwijzingen naar zijn achtergrond niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de commissaris-generaal zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld.

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker verder nog verwijst eventuele problemen die terugkeerders naar Afghanistan kunnen ervaren, oordeelt de Raad, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, als volgt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*" januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat *“zina betreft”* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *“Afghanistan – taliban’s impact on the population”*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*).

Wat personen betreft die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51).

Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te

worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie, zoals het EUAA-rapport “Afghanistan Country Focus” van december 2023, blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, dan wel als verwesterd worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij bijna 3 jaar in Europa verblijft. In de periode sinds zijn aankomst zou verzoeker zich goed aangepast en geïntegreerd hebben in de Belgische maatschappij en heeft hij zich de Westerse normen en waarden eigen gemaakt. Zo zou verzoeker zich Westers kleden en zou hij pluralistisch zijn ingesteld. Verzoeker benadrukt ook zijn conservatieve regio van herkomst.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker verklaarde tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2019 altijd in Afghanistan te hebben gewoond. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker sinds december 2020 in België heeft verbleven, hetgeen niet kan worden beschouwd als een langdurige periode waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Verzoeker heeft op zijn dertigste een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Verzoeker spreekt ook nog steeds Pashtoe, zo blijkt uit diens persoonlijke onderhouden (Notities persoonlijk onderhouden, stuk 4) en ter terechtzitting. Wat het uiterlijk van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat zulke oppervlakkigheden mogelijks een aanwijzing kunnen zijn van een mate van verwestering, maar geenszins bij machte zijn om aan te tonen dat verzoeker zodanig vervreemd is van de Afghaanse maatschappij dat hij niet kan terugkeren. Voor het overige worden geen concrete elementen aangevoerd door verzoeker waaruit enige verwestering kan blijken.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat zijn regio gekenmerkt werd door een bijzonder diepgewortelde salafistische ideologie die dermate verschilt van de traditionele Afghaanse context. Zelfs al werd verzoeker gevolgd in zijn blote bewering, dient worden opgemerkt dat verzoeker

opgroeide in diezelfde traditionele context, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Gelet op het gegeven dat verzoeker geen mate van verwestering aantoonde, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker, in geval van terugkeer geenszins riskeert een religieuze of politieke overtuiging te worden wordt toegedicht door de taliban, dan wel ISKP of andere gewapende groeperingen die nog steeds aanwezig zijn in Nangarhar omwille van het gegeven dat verzoeker zich conformeert naar de aldaar geldende normen, die aan de grondslag van diens opvoeding lagen.

Waar verzoeker nog stelt dat de taliban op de hoogte zouden zijn van diens verblijf in Europa, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoekers vervolging en is het bijgevolg ook niet geloofwaardig dat de taliban een verdere interesse zouden vertonen in zijn persoon.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)”*.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker.

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde

socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *“Country Guidance Afghanistan”* van januari 2023.

Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid

raakt, met name zonder zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP